

Lenina lahko doživiš na več načinov.

Postaviš se v vrsto pred generalom Žukovom, se počasi, zavijajoče bližajš Rdečemu trgu, kjer te pregledajo strogi ruski uradniki ter te z mrkim pogledom pošljejo čez prvo kontrolo. Kača ljudi se vije skozi rdečo zgradbo. V samem centru, na najvišji točki svetišča propadle ideologije, te uniformirani uradnik zbode z očmi in pošlje kot ovco iz ograde na svež zrak.

Izbrali smo si avanturistični način, prežet z negotovostjo, z nepredvidljivimi vremenskimi razmerami, z napori, ki presegajo meje razuma. Izbrali smo si Ibn Sino, bolj poznan kot Leninov vrh (7134 m.n.v.). Na meji med Kirgizistanom in Tadžikistanom stoji kot stražar v gorovju Pamir in pazi, da vrhovi znamenitih imen, kot so Karl Marx, Sovjetski oficirjev, Revolucij ali Oktobrski, ne pobegnejo severneje v Kirgizistan.

Poleteli smo z Dunaja in preko Moskve v Osh, kjer smo se po pristanku zazrli v tekoči trak. Ljudje so prihajali, pobirali kovčke in odhajali, le mi smo obstali povešenih glav. Naše opreme ni bilo. Nataša, naš stik z agencijo, se je prebila mimo kontrole. Jezikovna kombinacija ruščine, slovenščine in ostalih slovanskih jezikov ni obrodila sadov. Na koncu smo zaupali tehnologiji prenosnih telefonov in strojnega prevajanja. Nataša nam je pomagala urediti zaplet z ne prispelo prtljago in nam ponudila prenočišče v stanovanju agencije.

Prisiljeni smo bili prestaviti naš odhod do vznožja gore. Dan smo izkoristili za spoznavanje mesta, nakup hrane, obisk tržnice in okušanje tradicionalne hrane.

Avtor: Damjan Kmet

Naslednji dan nas je pred letališko pisarno za izgubljeno prtljago pričakala naša oprema. Oddahnili smo se.

In končno smo se lahko odpravili na 8-urno vožnjo do 300 kilometrov oddaljenega baznega tabora. Podobno kot pred vstopom na Rdeči trg, nas je tudi pred baznim taborom ustavila uniformirana kontrola. Voznik kombija je vojakoma podal plastenki piva. Preverila sta naša obmejna dovoljenja in nam zaželela srečo.

Bazni tabor, skupek bolj ali manj razkošnih šotorišč, se nahaja na nadmorski višini 3700 metrov. Naš ni bil najsodobnejši, saj ni imel tekoče vode, ne internetne povezave. Imel pa je božanski razgled. Jutranji jezerski odsev gore spodbudi slehernega, da zakoraka mrzlemu jutru naproti. Zvečer pa zadnji sončni žarki pričarajo rdečkasto barvo na sosednjem hribu.

Avtor: Damjan Kmet

Sergej, vodja baznega tabora, nas je začudeno pogledal ob razgrnitvi načrta našega osvajanja gore. Svetoval nam je, da ostanemo še kak dan v njegovi družbi. A pomanjkanje dopusta in izguba dneva zaradi zapleta s prtljago sta nam narekovala čim hitrejši transport opreme do tabora 1.

Po prvi noči v baznem taboru smo si natrpali nahrbtnike in se podali na 6-urni marš do tabora 1, na nadmorski višini 4200 metrov. Pomanjkanje aklimatizacije in težki nahrbtniki so nam jemali moči. Nekako na tri četrtine poti zaslišimo slovensko besedo. Sedeč na kamnu, kasneje poimenovanem "kamen obupa", nam hiti razlagati o mrzlih nočeh, o bruhanju na nadmorski višini 6300 metrov. Da ni zmožel niti koraka dalje, obrnil se je nazaj. Sanjal je o poležavanju ob hotelskem bazenu in se veselil, da je zanj vzpon končan.

Prečenje potoka s konjem in drugega s preskokom nas je razveselilo, saj smo se zavedali bližajočega se tabora. Malo pred petnajsto uro smo se prebili do tabora 1.

Avtor: Damjan Kmet

Stane je bil preveč izmučen za povratek do Sergeja. Brez spalne vreče je prespal v šotoru poleg ledenika. Oblekel je vsa svoja oblačila in zlezel v nahrbtnik. Ostali trije smo se vrnili v dolino po preostanek opreme. Kljub izmučenosti smo hitro prišli v dolino, saj nam je vse gostejši zrak dajal moči.

Naslednje jutro se Timotej ni najbolje počutil, zato je ostal v baznem taboru, z Renato pa sva ponovila pot do tabora 1. Ob pomoči konja sva pretovorila preostanek opreme v tabor 1. Tokrat sva bila že bolj pogumna in sva odločno bosonoga zakorakala v ledeno vodo.

Avtor: Renata Pirnar

Da smo lahko postavili šotora, smo morali najprej odmetati sneg in razbiti led. Na jugu je bil naš mejaš ledenik, na severu potok. Sonce nas je prijetno grelo, tako da smo dobivali barvo po obrazu in rokah. Občasno pa nam jo je sonce zagodlo, se skrilo za oblaki in že smo iskali puhovke.

Avtor: Renata Pirnar

Po dnevu počitka smo se, ob treh zjutraj, odpravili proti taboru 2. Do prvega konkretnega vzpona nas je ločila ura hoje. Ob vznožju ledenika se je nabirala vrsta kot pred Rdečim trgom, le da je bil tu stražar sam ledenik. Počasi, v navezi in v derezah, smo se vzpenjali in preskakovali ledeniške razpoke. Koraki so postajali krajši, vdih globlji in nahrbtniki vse težji. Ob sončnem vzhodu je bil ves trud poplačan z božanskim razgledom na ledenik, gorovje in nomadske stepe v daljavi. S svetlobo dneva je prihajala vročina, sneg je postajal mehkejši. Pod našo težo se je začel udirati, povečala se je nevarnost padca v ledeniško razpoko. Vse redkejši zrak mi je jemal moči. Izpraznil sem termovko, tabor 2 pa je bil še daleč proč. Počitki so bili vse pogostejši. Stane in Renata sta se obrnila. S Timotejem sva nadaljevala vzpenjanje. Trije koraki, počitek, trije koraki, počitek, dva koraka..., nisem mogel več. Dehidriran sem padel na kolena. Zavedel sem se, da je danes tabor 2 zame nedosegljiv. Timotej je nadaljeval še 100 metrov in v daljavi uzrl šotorišče. Bilo je daleč, predaleč, saj sva vedela, da naju čaka še pot v dolino. S sabo nisva imela spalnih vreč, saj je šlo za aklimatizacijski vzpon s prenosom opreme. Med tem ko sem talil sneg, je Timotej zakopal šotora in mesto označil. Upala sva, da ponoči ne bo snežilo, saj bi bila šotora v tem primeru za nas izgubljena. Na srečo je bil Timotej ta dan fizično zelo močan in priseben, da je pospremil moje nestabilne noge do tabora 1. Izmučen sem se za 14 ur zavil v spalno vrečo in presegel moj rekord spanja.

Avtor: Damjan Kmet

Dan počitka nam je vrnil moči in zaželeli smo si spanja na višini 5200 metrov. Pot se mi je tokrat zdela lažja. Če sem pred dvema dnevi omagoval, sem bil tokrat kot prerojen. Kot da mi višina in vročina ne moreta do živega. Natovoril sem si dodatno opremo in spodbujal Timoteja ter Renato na poti. Stane se je zaradi preutrujenosti kmalu vrnil v tabor 1. Tokrat smo dosegli tabor 2. Medtem ko je Timotej ravnal snežno podlago za šotor, sem pripravil vročo vodo za čaj. Renata nama je postregla z oreščki, saj smo od treh zjutraj "delovali" le na pest muslija z mlekom v prahu. Sestradan zagrizem v oreščke in glej ga zlomka. Spodnja desna šestica me je spomnila na pomanjkljivo skrb za zobe. Vsak ugriz mi je povzročal bolečino.

Utruženi smo se zavlekli v šotor. Sonce je bilo visoko, vročina v šotoru nas je ubijala. Oziram se po ledeniku, ko zaslišim krik, krik na pomoč. Nekomu se je udrlo. Zazrem se v možaka, ki se z rokama upira ledeniški razpoke. Predem dojamem, kaj se dogaja, mu priskočijo na pomoč in ga izvlečejo iz razpoke.

Avtor: Damjan Kmet

Noč je bila presenetljivo topla, tako da spalne vreče sploh nisem zaprl. Zobobol me je zbujal in se, kljub tabletam proti bolečinam, ni hotel umiriti.

Zjutraj smo pospravili šotora in se odpravili proti taboru 1. Nekdo mi je besedo vzel z jezika, ko je na glas izgovoril, da bi pil Coca-Colo. Začuda smo imeli vsi trije enako željo. Po spustu smo zavili v tabor ob vznožju ledenika in naročili Coca-Colo. Sedeč na klopeh, pod sinonimom komunizma, smo pili pijačo kapitalizma. Verjetno smo s tem užalili goro, da nas ni spustila naprej.

Bolečina se je stopnjevala in me opremila z oteklino. Majhni zobni kanali so povečali glavo. Zdravnica iz sosednjega tabora me je napotila v dolino, v 300 kilometrov oddaljeni Osh. Še zadnjič sem se ozrl po taboru 1 in se odpravil v dolino. Preden sem se dodobra zavedel, da ne bom stal na vrhu, sem že bil v Oshu.

Ko so zdravstvene težave načele še enega člana naše štiričlanske odprave, so se preostali trije pogovorili in se po tehtnem premisleku odločili, da odpravo prekinejo. Čez dva dni so zapustili ledenik in se mi pridružili v Oshu.

Gora nas ni želela sprejeti, premalo smo jo spoštovali. Nismo jezni nanjo, gora je tam in čaka, da bomo k njej pristopil s spoštovanjem. Ko se ji bomo prepustili in ponižno pristopili, nas bo nagradila z božanskim razgledom.

Damjan Kmet